

Strijdbaar en je altijd bekommeren om anderen,
een portret van Liesbeth Reitsma (67) uit Driebergen, door Marjolein Copier.

”Ik heb dingen in mezelf ontdekt en ontwikkeld waarvan ik niet wist dat ik ze in me had. En zo bleek ik meer te kunnen dan ik ooit gedacht had”. Aan het woord is Liesbeth Reitsma, een van de kandidaat-raadsleden op de lijst GroenLinks/PvdA. Het is haar antwoord op de vraag “Waar ben je het meest trots op?”. De vraag volgde op het bestuderen van haar CV, een lange, lange lijst van opleidingen, werkervaring en inzet als vrijwilliger op diverse terreinen. In de wereld van de geestelijke gezondheidszorg is Liesbeth Reitsma een instituut: iedereen kent haar en zij kent bijna iedereen die er in die wereld toe doet. ‘Ze kreeg en krijgt mensen en organisaties in beweging’ zegt iemand anders over haar. Een ander typeert haar als een terriër: vasthoudend als het over de gezondheidszorg en welzijn gaat. Vooral als het gaat om mensen die het minder hebben getroffen. Haar motto is “goede zorg voor iedere hulpvrager”.

Van patiënt naar cliëntenbeweging

Zelf vind ik haar vooral open, vrolijk en strijdbaar.

Haar leven is getekend door MS. In haar jeugd maakte ze mee hoe haar vader MS-patient was en steeds afhankelijker werd. Later bleek ze zelf ook MS te hebben en diabetes te zijn. Verlammingen en functiebeperkingen maakten haar arbeidsongeschikt en ze verbleef vier jaar in een revalidatiecentrum. Het heeft haar er niet onder gekregen, verre van dat. Ze knokte zich weer terug naar huis, werd actief in de cliënten- en patiëntenbeweging op lokaal, provinciaal, nationaal en internationaal niveau. Reisde met rolstoel en hulp de hele wereld rond met maar één boodschap: patiënten moeten zich laten horen en gehoord worden en het beleid op het gebied van gezondheid en gehandicapten moet beter. Liesbeth richtte met succes platforms, commissies en verenigingen op, stelde projecten in, initieerde patiënteninitiatieven, fondsen en programma's.

Kunst en creativiteit

“Het leukste in mijn leven, afgezien van dochter en kleinkinderen natuurlijk, was de kunst. Ik heb drie opleidingen gedaan. Ben begonnen als GGZ-verpleegkundige, deed toen ik eenmaal werkte 's avonds de handelsavondschool en ging toen ook werken in die richting. Maar het begon na verloop toch weer te kriebelen; ik zocht toch weer naar iets in de verpleegkundige setting. Heb toen eerst een opleiding tot kunstzinnige therapeute gevolgd en ben daarna in Amsterdam als zelfstandig ondernemer in een kunstenaarscentrum gaan werken. Mijn opleiding in de kunstwereld en later ook het werk, dat waren heerlijke tijden. Veel kunstgeschiedenis gehad, maar ook vaktekenen, schilderen. We gingen ook Europa in om kunst te bekijken of uit te oefenen. Je verzet je zinnen op een totaal andere manier. Veel creativiteit om je heen, dat inspireert. Maar tegelijk is het ook zwaar. Zeker in combinatie met werk. Zeven dagen buffelen per week. En inmiddels was het medisch kwakkelen. Dus er moest iets anders gebeuren.”

Zorgen & verzorgen

We kijken inmiddels even naar een ander belangrijk deel van Liesbeths leven. Want in de jaren zestig trouwde ze, werd moeder en kwam ze met man en kind in Driebergen wonen. “In een nieuwbouwwijk zonder voorzieningen. Dus ik ben naar de woningbouwvereniging gestapt om daar te praten over speelplaatsen en groenvoorzieningen en voor dat ik het wist zat ik daar in het bestuur. Werd ook actief in Veilig Verkeer Nederland, mobiliseerde ouders, allemaal naast een halftime baan. Later, als kunstzinnige therapeut, verhuisden we naar een grote woning met een eigen lesruimte. We hadden ruimte genoeg, dus we konden eerst een vriendin en later mijn schoonmoeder in huis nemen en verzorgen. Later kwamen er ook tijdelijke pleegkinderen. Zorgen en verzorgen: we waren jong en deden het met liefde.”

MS

De multiple sclerose gooide roet in het eten. Wat eerst zo makkelijk kon werd steeds meer een opgave. En het ging van kwaad naar erger. In 1984 werd ze opgenomen in het revalidatiecentrum in Doorn.

“Je wordt rolstoelafhankelijk, beweegt dus te weinig; ik kreeg er diabetes bij en hart-en vaatklachten, een zware tijd.” En toch kreeg ze weer controle over haar leven, ging zich inzetten voor de patiëntenbeweging, maakte vorderingen in haar eigen beweeglijkheid en wendde dat onmiddellijk aan voor maatschappelijk inzet, nu vooral in de wereld van de MS-patiënten en van MS-deskundigen. Na een landelijke MS-vereniging richtte ze een internationale federatie op en ging overal in Europa voorlichting geven, mensen inspireren, budgetten regelen, politiek beïnvloeden.

Politiek

Nog een andere activiteit in het leven van Liesbeth Reitsma springt er uit: die van actief burger en later ook van lokale volksvertegenwoordiger. Als een kind van haar tijd was ze actief in de vrouwenemancipatie en vrouwenbeweging. Ze gelooft heilig in het democratische systeem en in het belang van politieke partijen. Ook daarin bleef ze niet stilzitten. In 1989 werd ze actief als bestuurslid van de plaatselijke afdeling van D66 in Driebergen. In 2000 stelde ze zich kandidaat voor de fractie, werd gelijk fractievoorzitter en bleef dat 6 jaar lang. Gaandeweg kreeg ze meer kritiek op de eigen partij. “Ik vond dat het sociale deel binnen D66 erg ondergesneeuwd raakte. Bij de vorming van de nieuwe gemeente Utrechtse Heuvelrug leek het me dan ook tijd voor een nieuwe politieke beweging. Samen met twee geestverwanten probeerden we ‘Heuvelrug Content’ op te richten. Dat is niet gelukt, dus toen heb ik me goed georiënteerd waar ik me qua visie en standpunten het meest zou thuis voelen.

Dat werd GroenLinks. En in de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen van maart volgend jaar heb ik mezelf de vraag gesteld: wat kan en wil ik nog doen, als ik mijn andere, landelijke activiteiten afbouw en beëindig. Mijn leeftijd en mijn gezondheid vergen een keuze. Ik kom nu weer uit op het lokale niveau. Ik denk dat ik veel van mijn landelijke en internationale ervaring kan aanwenden om op lokaal niveau een goede inbreng te hebben, met name op de terreinen van zorg en welzijn. De samenwerking GroenLinks/PvdA genereert nieuw enthousiasme en nieuwe inspiratie. We hebben samen een prima programma gemaakt. Ik kan me er voor 100 % in vinden en hoop veel mensen te kunnen overtuigen dat het anno 2010 heel verstandig is te kiezen voor een nieuwe koers. Er zijn zoveel signalen uit de samenleving dat het anders moet dan voorheen. De onvrede is groot. Je ziet het aan dat gedoe rond de banken en de bonussen. Men pikt dat graag niet meer. De maatschappij heeft behoefte aan verandering en vernieuwing. Wij geven daar een antwoord op. Sociaal en Groen, ik sta er helemaal achter en ik wil er helemaal voor gaan.”

Advies: focus nooit op één component in het leven

De vraag was: “welk advies heb je voor andere mensen?”. Het antwoord betreft vooral het advies dat ze zichzelf altijd heeft gegeven. “Mijn deskundigheid ligt vooral op het terrein van de sociale zekerheid. Toch vind ik dat het leven breder is. Mijn advies is dus, voor mezelf, maar ook voor anderen: richt je leven niet alleen op één component. Iedereen kan ook zelf een bijdrage leveren aan de maatschappij. Doe dus mee, er is zoveel vrijwilligerswerk te doen, ook op andere terreinen dan het jouwe!

Drie laatste korte vragen:

- 1. Wat is het moeilijkste voor jou?**
- 2. Wat is je favoriete plek in onze gemeente?**
- 3. Welk boek wil je iedereen ter lezing aanbevelen?**

“Drie korte antwoorden dan maar: 1. Hulp vragen, 2 Het bos tegenover Klein Zwitserland in Driebergen, wij noemen het altijd het “Beertjesbos”, een naam uit de kindertijd van mijn dochter. 3 ‘Ik heb je nooit een rozentuin beloofd’ van Hannah Green, een echte aanrader.”